

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra DILETTANTKOMEDIEN.

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 374.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737871743920/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

være et støttende Moment for den Filosofi, der tilskriver de topografiske og klimatiske Omgivelser en væsentlig Indflydelse paa de sædelige Begreber.

Konsulens gamle Svend, Hr. Enevoldsen, udførte sin Bestilling med sand Cerberusiver. Naar en af de spillende Herrer vilde ind i Toilettrummet, spændte han ham saa tæt op mod den fra Damerummet fjerneste Væg som vel muligt. Damerne, der passerede ham, værdigede han ikke et Blik; og de Forsøg, Fru Lassen i sin Tid gjorde for at oplive Vagtstunden ved en Tankeudveksling med sin militære Kollega, strandede fuldstændig, da den gamle Enevoldsen med sin skærende Stemme brølte:

— Jeg er døv; jeg kan ikke høre et eneste Ord.

Det var ganske vist ikke bogstavelig Sandhed, men Enevoldsen benyttede sig af denne *pia fraus*, naar han, der var Misogyn af Princip, vilde, som han udtrykte sig, „genne de Satans Fruentimmer fra sig, som aldrig kunde lade ham gaa“. Og han endte nundgaelig disse Udbrud af en etisk-staatsat Verdensanskuelse med følgende almindelige Karakteristik af Kvindekønnet: „Saadant noget Grisetøj!“

Generalprøven gik helt glat. Alle kunde deres Lektie saa godt, at Konsulen betydede til Suffløren, der havde sin Plads i første Kulisse til venstre for Tilskuerne, at han skulde tie stille for ikke at forstyrre. Han sagde:

— I Aften behøver De vist slet ikke at „suffløre“ (saaledes kaldte Konsulen, hvad andre kalder sufflere, idet han gik ud fra, at Verbet dannedes af Substantivet „Suffler“); men De maa passe godt paa i Morgen, for saa kommer de nervøse Tilfælder.

VII.

Saa oprandt da Forestillingsaftenen. Jeg begav mig hen til Raadstuesalen, misfornøjet og opreven i Sindet. Ulrik Godskesen havde om Morgenen spurgt mig, hvor vidt jeg var kommen i mine Kærlighedsaffærer; han selv, sagde han, kunde gøre sig færdig, naar det skulde være; han ventede bare paa mig, for han syntes, det vilde være saa kønt, hvis vi to paa samme Tid kunde spadsere gennem Byens Gader, hver med sin Forlovede under Armen. Jeg havde Lyst til at svare ham grovt. Jeg var